

Seuraavassa Luuk. 18:15-30 teksti on mustalla tekstillä. Aiheeseen liittyvät muut raamatunkohdat ovat tällaisella mustalla kursivoidulla. Omat kommenttini ovat sinisellä tekstillä.

Ihmiselle mahdotonta

Luuk. 18:15. Jeesuksen luo tuotiin myös pieniä lapsia, jotta hän koskisi heihin. Tämän nähdessään opetuslapset moittivat tuojia,

DigiNovumin mukaan;

Ei tiedetä, kutka kantoivat pieniä lapsia Jeesuksen luo, mutta heihin viittaava sana on maskuliinissa, joten on luultavaa, että isät toivat heitä. ... Kenties he (opetuslapset) arvelivat, että Jeesuksella oli liian kiire tai hän saattoi olla väsynyt.

Jeesus ei koskaan kieltänyt ketään tulemasta seuraansa tai lähelleen – eikä Hän kiellä nytkään. Hän kuitenkin kehottaa laskemaan kustannukset, joita Hänen seuraamisensa voi aiheuttaa (Matt. 8:19-20, Luuk. 14:26). Entä me? Kenet me haluaisimme jättää pois Jeesuksen seurasta? Huomaatko, miten roolit ovat silloin kääntyneet päälle. Me toimimme silloin portteina Jumalan valtakuntaan Jeesuksen sijasta. Jos se minun väheksymäni ihminen tulee seurakuntaan, miten minä voin samaan aikaan olla siinä? Tämäkin asia on vietävä syntinä Herralle.

Matt. 8:19-20. Muuan lainopettaja tuli silloin hänen luokseen ja sanoi: "Opettaja, minä seuraan sinua, minne ikinä menetkin." Jeesus vastasi hänelle: "Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi."

Luuk. 14:26. "Jos joku tulee minun luokseni mutta ei ole valmis luopumaan isästään ja äidistään, vaimostaan ja lapsistaan, veljistään ja sisaristaan, vieläpä omasta elämästään, hän ei voi olla minun opetuslapseni."

Luuk. 18:16-17. mutta Jeesus kutsui lapset luokseen ja sanoi: "Sallikaa lasten tulla minun luokseni, älkää estäkö heitä. Heidän kaltaistensa on Jumalan valtakunta. Totisesti: joka ei ota Jumalan valtakuntaa vastaan niin kuin lapsi, hän ei sinne pääse."

DigiNovumin mukaan;

Jumalan valtakuntaan ei päästä fariseusten ylpeällä asenteella, vaan lapsen kokosydämisen luottamuksen avulla. Lapsi on tiennäyttäjän riippuvuutensa ja avoimuutensa tähden. Hän ottaa vastaan, mitä annetaan, ajattelematta saavansa mitään omasta ansiostaan.

Pieni lapsi ei kysele, onko hän riittävän arvokas tai onko hän tehnyt tarpeeksi tai onko rikkonut liikaa tullakseen. Hän ottaa vastaan sen, mitä vanhemmat hänelle tarjoavat. Näin lapsen kaltainen ottaa vastaan Jumalan valtakunnan.

Näissä Jeesuksen sanoissa on myös yhtymäkohta Jumalan lapseuteen ja Jumalaan Isänä. Suostummeko me lasten tavoin hyväksymään Jumalan Isäksi ja Isämme Jumalan tahdoksi sen, mitä Hän sanassaan Raamatussa on meille ilmoittanut (1. Piet. 1:18 – 2:3). Kokonaan toinen juttu on sitten se, millaisena isänä me Jumalaa pidämme, sillä ainakin itse olen huomannut, että oman maallisen isäni vaikutus on ollut merkittävä käsitykseeni Jumalasta. Kesti nimittäin jonkin aikaa, ennen kuin tajusin, että Jumala on täydellinen Isä, mitä oma maallinen isäni ei ollut (Ef. 3:14-15).

1. Piet. 1:18 – 2:3. Tiedättehan, ettei teitä ole lunastettu isiltä perimästänne tyhjänpäiväisestä elämästä millään katoavalla tavaramalla, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, tuon virheettömän ja tahrattoman karitsan, kalliilla verellä. Hänet oli valittu jo ennen maailman perustamista, ja nyt aikojen lopulla hänet on tuotu julki teitä varten. Hänen kauttaan te uskotte Jumalaan, joka herätti hänet kuolleista ja antoi hänelle kirkkauden, niin että te uskoessanne myös panette toivonne Jumalaan. Kun te totuudelle kuuliaisina olette puhdistautuneet elääksenne vilpittömässä, veljellisessä rakkaudessa, niin rakastakaa toisianne uskollisesti ja kaikesta sydämestänne. Olettehan te syntyneet uudesti, ette katoavasta siemenestä, vaan katoamattomasta, Jumalan elävästä ja pysyvästä sanasta. Sillä ihminen on kuin ruoho, ihmisen kauneus kuin kedon kukka. Ruoho kuivuu, kukka lakastuu, mutta Herran sana pysyy iäti. Juuri tämä sana on teille ilosanomana julistettu. Jättäkää siis kaikki pahuus ja vilppi, kaikki teeskentely ja kateus ja kaikki panettelu. Niin kuin vastasyntyneet lapset tavoitelkaa puhdasta sanan maitoa, jotta sen ravitsemina kasvaisitte pelastukseen. Olettehan te "maistaneet Herran hyvyttä". Ef. 3:14-15. Tämän vuoksi minä polvistun Isän (Jumalan) eteen, hänen, jonka asemaa jokainen isän ja lapsen suhde taivaassa ja maan päällä kuvastaa.

Luuk. 18:18. Muuan korkeassa asemassa oleva mies kysyi Jeesukselta: "Mitä minun pitää tehdä, hyvä opettaja, että perisin iankaikkisen elämän?"

Kuinka toisenlainen suhtautuminen tällä miehellä onkaan verrattuna lapseen. Alkutekstin mukaan hän kysyy, "mitä tehtyäni perin iankaikkisen elämän". Toisin sanoen hän piti varmana, että hän voi itse ansaita itselleen iankaikkisen elämän. Hänelle, jos kenelle, se oli mahdollista, niin hän itse ja muutkin kuvittelivat, sillä hän oli etuoikeutetussa asemassa, rikas, korkeassa asemassa ja lisäksi hän halusi toteuttaa Jumalan tahdon elämässään täydellisesti.

Meille on jo opetettu, että ei niin saa ajatella, että iankaikkisen elämän voisi itse ansaita itselleen. Niinpä me lähestymme asiaa toisella tavalla. Me lähdemme muuttamaan elämäämme Jumalan avulla. Toisin sanoen; en edelleenkään halua luopua entisestä elämästäni, vaan ainoastaan muuttaa tai paikata sitä niin, että se tulisi taivaskelpoiseksi. Minä jopa luulottelen itselleni, että Jumala katselee "hyväntahtoisesti" miten ponnistelen ja antaa tarvitessa apua muutoksen toteuttamiseen. Ja jos mihin muutokseen en kykene edes Jumalan avulla, siihen Hän antaa armahduksensa. Tämä on täyttä roskaa. Tämä on vain ovelampi tapa yrittää omin ansioin taivaaseen. Tämä on juuri sitä vanhan paikkaamista, mistä Jeesus varottaa (Luuk. 5:36-38).

Vuoden -92 raamatunkäännöksessä, apt. 26:20 kohdassa sanotaan alkutekstiä soveltavasti kääntäen, että; "kaikkien tulee katua syntejään, kääntyä Jumalan puoleen ja tehdä tekoja, joissa heidän parannuksensa näkyy" (Apt. 26:20). Mitä tämä tarkoittaa?

Alkuteksti, josta käännös on tehty, ei puhu mitään syntien katumisesta, vaan mielenmuutoksesta, siitä että aletaan ajatella toisin. Mitä pitää ajatella toisin? Sitä, että Jumalan vaatimustaso on niin äärimmäisen korkealla, että paraskaan ihminen ei tavoita siitä edes murto-osaa. Ja koska yksikään ihminen ei Jumalan vaatimaa täydellisyyttä tavoita, on jokaisen matka kadotukseen varma (Jes. 64:5).

Tämän jälkeen, kun on todettu ja tunnustettu oma tila, käännetään Jumalan puoleen. Me uskallamme sen syntisinä tehdä, sillä Jumala on itse Jeesuksessa Kristuksessa tullut aivan siihen vierelle. Emme enää pyydä Jumalaa paikkaamaan keskeneräisyyttämme, joka "lahoa käsiin", vaan jättäydymme kelvottomina Hänen käsiinsä. Pyydämme, että "anna Poikasi Jeesuksen sovintoveren olla minunkin puolestani annettu". Sitten odotetaan, mitä Jumala tekee (Room. 3:22-26). Jumala vanhurskauttaa syntisen siten, että Hän kätkee syntisen Jeesukseen Kristukseen, Hänen ristinkuolemaansa. Jeesus täytti Jumalan vaatimustason täydellisyyteen asti, ristinkuolemaan asti. Ja tämän Jeesuksen täydellisyyden antaa Jumala meille kelvottomille lahjaksi, jos vain suostumme olemaan Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen kätettyinä. Tällä tavalla toteutuu se Jumalan vaatimus, että olkaa täydellisiä, niin kuin Hän itse on täydellinen (Matt. 5:48). Meidän täydellisyytemme ei ole omaa eikä ansaittua, vaan lahjaksi saatua (Fil. 3:12-15).

Entä niiden tekojen tekeminen, joissa parannuksemme näkyy? Olen törmännyt sellaiseen ajatukseen, että "Jumala on kyllä pelastanut meidät, mutta sen jälkeen meidän täytyy itse osoittaa olevamme pelastukseen kelpollisia". Eli menemme lain alle. Huomaatko, miten ovelalla tavalla ihmisen vanha luonto pyrkii ottamaan vallan ja kunnian itselleen pois Kristukselta. Vuoden -33/38 käännös on mielestäni tässäkin kohtaa uudempaa parempi, sillä se puhuu "parannuksen teoista" (Apt. 26:20, vuoden -33/38 käännös). Parannuksen teot ovat Jumalan Pyhän Hengen meissä vaikuttamia tekoja (Ef. 2:10, vuoden -33/38 käännös, Hepr. 9:14).

Luuk. 5:36-38. *Jeesus esitti heille vielä vertauksen: "Ei kukaan leikkaa uudesta viitasta paikkaa ja ompele sitä vanhaan viitta. Silloinhan uusi viitta menee pilalle eikä myöskään uudesta kankaasta otettu paikka sovi vanhaan. Eikä kukaan laske uutta viiniä vanhoihin leileihin. Silloinhan uusi viini rikkoo leilit, viini valuu maahan ja leilit ovat pilalla. Ei, uusi viini on laskettava uusiin leileihin. (Uusi viitta on kuva uudestisyntyneestä Jumalan lapsesta. Vanha viitta on ihmisen vanha minä. Uusi viini on Pyhä Henki.)*

Apt. 26:20. *Ensiksi Damaskoksessa ja Jerusalemissa, sitten joka puolella Juudeaa ja muiden kansojen parissa minä (Paavali) olen julistanut, että kaikkien tulee katua syntejään (tässä "ajatella toisin / mielenmuutos" on käännetty syntien katumiseksi), kääntyä Jumalan puoleen ja tehdä tekoja, joissa heidän parannuksensa näkyy. (Syy ja seuraus ovat vaihtaneet paikkaa. Ihminen ei itse kykene tekemään oikeita tekoja, ei edes jumalan avulla, sillä Pyhä Henki ei ole ihmisen käskyläinen tai orja.)*

Jes. 64:5. *Kuin saastaa me olemme olleet, kuin tahrainen riepu on koko meidän vanhurskautemme. Me kaikki olemme kuin kuihtuneita lehtiä, ja syillisyytemme pyyhkäisee meidät pois kuin tuuli.*

Room. 3:22-26. *Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen, ja sen saavat omakseen kaikki, jotka uskovat. Kaikki ovat samassa asemassa, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi. Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen*

uskossa vastaanotettavaksi. Näin Jumala on osoittanut vanhurskautensa. Pitkämielisydessään hän jätti menneen ajan synnit rankaisematta, mutta nyt meidän aikanamme hän osoittaa vanhurskautensa: hän on itse vanhurskas ja tekee vanhurskaaksi sen, joka uskoo Jeesukseen. Matt. 5:48. Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen. Fil. 3:12-15. En tarkoita, että olisin jo saavuttanut päämääräni tai jo tullut täydelliseksi. (Ihminen ei vanhan luontonsa takia tule koskaan itsessään täydelliseksi.) Mutta pyrin kaikin voimin saavuttamaan sen, kun kerran Kristus Jeesus on ottanut minut omakseen. (Suunta on kohti Kristusta ja teen valinnat Hänen puoleensa, en vanhan luontoni mukaan.) Veljet, en katso vielä päässeeni siihen asti. Vain tämän voin sanoa: jättäen mielestäni sen, mikä on takanapäin, ponnistelen sitä kohti, mikä on edessä. Juoksen kohti maalia saavuttaakseni voittajan palkinnon, pääsyn taivaaseen. Sinne Jumala kutsuu Kristuksen Jeesuksen omat. Näin meidän on siis ajateltava, jos kerran olemme täydellisiä. (Jos meidät on puettu Kristuksen antamaan lahjatäydellisyteen.) Jos jossakin kohden ehkä ajattelette toisin, Jumala on ilmoittava teille, kuinka asia on.

Apt. 26:20, vuoden -33/38 käännös. vaan saarnasin ensin sekä Damaskon että Jerusalemin asukkaille, ja sitten koko Juudean maalle ja pakanoille parannusta (ajatella toisin) ja kääntymystä Jumalan puoleen, ja että he tekisivät parannuksen (muuttuneen mielen) soveliaita tekoja. (Ensin on mielen muututtava, vasta sen jälkeen voivat teot olla oikeita. Ennen mielenmuutosta tekojemme vaikuttajana on vanha "aatumme" eikä Pyhä Henki.)

Ef. 2:10, vuoden -33/38 käännös. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme.

Hepr. 9:14. kuinka paljon paremmin puhdistakaan Kristuksen veri! Ikuisen henkensä voimalla hän on antanut itsensä virheettömänä uhrina Jumalalle, ja hänen verensä puhdistaa meidän omantuntomme kuoleman teoista, niin että voimme palvella elävää Jumalaa.

Luuk. 18:19. Jeesus vastasi hänelle: "Miksi sanot minua hyväksi? Ainoastaan Jumala on hyvä, ei kukaan muu.

Mies sanoi Jeesusta "hyväksi opettajaksi", joka oli hyvin epätavallista. Jeesus mahdollisesti halusi kysymyksellään saada miehen ajattelemaan, että pitkö mies Jeesusta vain ihmisenä vai näkikö hän Jeesuksessa jotain enemmän.

Jeesus ei tässä kuitenkaan kiellä olevansa Jumala. Jeesus on samaan aikaan 100 % ihminen ja 100 % Jumala (Joh. 14:8-9, Hepr. 1:2-3, Room. 8:3).

Joh. 14:8-9. Filippus sanoi hänelle (Jeesukselle): "Herra, anna meidän nähdä Isä, muuta emme pyydä." Jeesus vastasi: "Etkö sinä, Filippus, tunne minua, vaikka olen jo näin kauan ollut teidän seurassanne? Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.

Hepr. 1:2-3. näinä viimeisinä aikoina hän (Jumala) on puhunut meille Pojassaan, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka välityksellä hän myös on luonut maailmat. Poika on Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän (Jeesus Kristus) on asettunut korkeuksissa istuimelleen Majesteetin oikealle puolelle.

Room. 8:3. Jumala teki sen, mihin laki ei pystynyt, koska se oli ihmisen turmeltuneen luonnon vuoksi voimaton. Syntien sovittamiseksi hän lähetti tänne oman Poikansa syntisten ihmisten kaltaisena.

Miten me? Olemmeko me samaa mieltä Jeesuksen kanssa siitä, että vain Jumala on hyvä, ei ainoakaan ihminen? Jos olemme samaa mieltä, silloin joudumme tunnustamaan syntisyytemme ja turvautumaan Jeesuksen Kristuksen lahjavanhurskauteen, jotta kelpaisimme Jumalalle. Ellemme ole samaa mieltä, pidämme Jeesusta valehtelijana (1. Joh. 5:10).

1. Joh. 5:10. Jokaisella, joka uskoo Jumalan Poikaan, on tämä todistus sisimmässään. Mutta jokainen, joka ei Jumalan todistusta usko, tekee hänestä valehtelijan, hän kun ei usko itse Jumalaa.

Luuk. 18:20-22. Käsyt sinä tiedät: älä tee aviorikosta (älä tee huorin), älä tapa (älä murhaa), älä varasta, älä todista valheellisesti, kunnioita isäsi ja äitiäsi." "Kaikkea tätä olen noudattanut nuoresta pitäen", vastasi mies. Tämän kuullessaan Jeesus sanoi: "Yksi sinulta vielä on tekemättä. (Yksi sinulta vielä puuttuu.) Myy kaikki, mitä sinulla on, ja jaa rahat köyhille, niin sinulla on aarre taivaissa. Tule sitten ja seuraa minua."

Me länsimaiset ihmiset emme ymmärrä, millaisen mahdottoman vaatimuksen Jeesus tälle miehelle asetti. Mies oli kysynyt, mikä teko riittäisi pääsylipuksi taivaaseen. Jeesus vastasi antamalla täysin mahdottoman vaatimuksen. Toisin sanoen; "Sinä et voi sellaista tekoa tehdä, joka riittäisi."

Tämän miehen oma asema, hänen ja hänen perheensä ja oikeastaan suvun toimeentulo riippuivat hänen sukutilastaan ja omaisuudestaan. Ei Jeesus halunnut, että mies menettäisi toimeentulonsa eikä sitä, että

häneistä sekä hänen perheestään ja suvustaan olisi tullut kerjäläisiä, vaan että mies ymmärtäisi kysymyksensä mielettömyyden. Jeesus sanoi miehelle, että ”yksi sinulta vielä puuttuu”. Mieheltä puuttui tuntemus Jumalan pyhydestä ja omasta kelvottomuudestaan. Niin kauan kun ihminen kuvittelee olevansa hyvä, häneltä puuttuu Jeesuksen sisäinen tunteminen ja sen myötä kaikki. Se, että ei ole hyvä, ei sulje pois sitä, että on Jumalan rakastama.

Iankaikkinen elämä saadaan vain seuraamalla Jeesusta Kristusta. Jeesuksen seuraaminen ei kuitenkaan ole mahdollista, ennen kuin luopuu niistä esteistä, jotka estävät seuraamasta Häntä. Ja tällä miehellä Jeesuksen seuraamisen esti hänen varmuutensa omasta hyvydestä.

Luuk. 18:23-24. Kun mies kuuli tämän, hän tuli murheelliseksi, sillä hän oli hyvin rikas. Nähdessään sen Jeesus sanoi: ”Kuinka vaikea onkaan niiden, jotka paljon omistavat, päästä Jumalan valtakuntaan!

Tämä rikas mies lähti murheellisena pois, sillä hänen ”hyvyytensä” oli vasta saanut kolauksen.

Kuinka toisenlainen olikaan Sakkeus, toinen rikas mies. Sakkeus oli jo valmiiksi syntinen, joten hän korkeintaan ajatteli, että miten on mahdollista, että tuo Jeesus, kuuluisa rabbi, tulee hänen, syntisen miehen luo (Luuk. 19:1-10). Ei Jeesuksen Sakkeukselle tarvinnut tätä samaa ”vaatimusta” asettaa, sillä Sakkeus ei turvannut hyvyteensä eikä omaisuuteensa.

Rikkaan on vaikeaa, tai oikeastaan mahdotonta päästä Jumalan valtakuntaan. Sama asia koskee viisaita, oppineita ja taitavia. Heidän kaikkien on tultava siten köyhiksi, että Jumalan valtakunnan portilla he esittävät pääsylipukseen vain Jeesuksen sovintoveren. Köyhillä, sairailta ja alaspainetuilla on ehkä hiukan helpompaa, sillä heillä on portille vähemmän tuotavaa.

Luuk. 19:1-10. *Jeesus tuli Jerikoon ja kulki kaupungin halki. Siellä asui mies, jonka nimi oli Sakkeus. Hän oli publikaanien esimies ja hyvin rikas. Hän halusi nähdä, mikä mies Jeesus oli, mutta ei pienikokoisena ylettynyt kurkistamaan väkijoukon takaa. Niinpä hän juoksi jonkin matkaa edemmäs ja kiipesi metsäviikunapuuhun nähdäkseen Jeesuksen, joka oli tulossa sitä tietä. Mutta tultuaan sille kohtaa Jeesus katsoi ylös ja sanoi: "Sakkeus, tule kiireesti alas. Tänään minun on määrä olla vieraana sinun kodissasi." Sakkeus tuli kiireesti alas ja otti iloiten Jeesuksen vieraakseen. Kun ihmiset näkivät tämän, he sanoivat paheksuen: "Syntisen miehen talon hän otti majapaikakseen." Mutta Sakkeus sanoi Herralle kaikkien kuullen: "Herra, näin minä teen: puolet omaisuudestani annan köyhille, ja keneltä olen liikaa kiskonut, sille maksan nelinkertaisesti takaisin." Sen kuultuaan Jeesus sanoi häneen viitaten: "Tänään on pelastus tullut tämän perheen osaksi. Onhan hänkin Abrahamin poika. Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan."*

Luuk. 18:25. Helpompi on kamelin mennä neulansilmästä kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan."

Jeesus käyttää tässä sanaleikkiä, sillä arameassa vain yksi kirjain erottaa köyden kamelistä. Jeesus kuitenkin tarkoittaa sitä, mitä sanoo.

Jotkut farisealaiset kristityt yrittävät "pelastaa" oppinsa väittämällä, että Jerusalemissa olisi ollut neulansilmä-niminen portti ja että kameli polvillaan olisi mahtunut siitä. Se on täyttä satua. Toinen pelastusyritys on se, että Jeesus olisikin tarkoittanut köyttä ja köydenhän saa säie kerrallaan läpi neulansilmästä.

Luuk. 18:26-27. "Kuka sitten voi pelastua?" kysyivät kuulijat. Jeesus vastasi: "Mikä on ihmiselle mahdotonta, se on mahdollista Jumalalle."

Kuulijat ymmärsivät Jeesuksen sanat ihan oikein. Ihminen ei voi pelastaa itseään, ei edes osittain eikä pelastettuna osoittautua pelastamisen arvoiseksi. Sillä jos ihmisessä olisi jotain pelastamisen arvoista, hän voisi taivaan portilla vedota siihen Jeesuksen sovintoveren asemesta. Jumalan on itse tehtävä kaikki alusta loppuun. Ja sen Hän on jo tehnyt rakkaudestaan meihin kelvottomiin. Meiltä enää kysytään, kelpaako meille Jumalan Pojan veri syntiemme sovituksiksi (Joh. 3:14-18). Ja jos kelpaa, Jumala itse pukee meidät Kristuksen vanhurskauteen ja siirtää meidät, jo kadotukseen tuomitut, iankaikkiseen elämään.

Joh. 3:14-18. *"Niin kuin Mooses autiomaassa nosti käärmeen korkealle, niin on myös Ihmisen Poika korotettava, jotta jokainen, joka uskoo häneen, saisi iankaikkisen elämän. Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän. "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen. Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita, mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainoaan Poikaan."*

Luuk. 18:28-30. "Entä me?" kysyi silloin Pietari. "Me olemme luopuneet kaikesta, mitä meillä oli, ja seuranneet sinua." Jeesus sanoi heille: "Totisesti: kuka ikinä Jumalan valtakunnan tähden on luopunut kodistaan, vaimostaan tai

veljistään, vanhemmistaan tai lapsistaan, hän saa jo tässä ajassa moninkertaisesti takaisin, ja tulevassa maailmassa ikuisen elämän."

Joku fariseus voi lukea tämän Jeesuksen sanan siten, että hänen olisi hylättävä vaimonsa tai perheensä voidakseen antautua täysin Jumalalle. Näin pahasti ihmisen ajatus Jumalan sanasta menee pieleen silloin, kun yrittää itse pelastaa itseään (Mal. 2:16).

Opetuslapset olivat kyllä luopuneet sellaisesta, mikä esti heitä seuraamasta Jeesusta mutta ei Pietarikaan vaimostaan ollut luopunut, sillä vaimo ei estänyt häntä seuraamasta Jeesusta (1. Kor. 9:5).

Puolisosta luopuminen voisi Paavalin mukaan tulla vastaan 1. Kor. 7:12-13, 15 kerrotussa tapauksessa. Toinen juttu on sitten se, miten joku omalla käyttäytymisellään hylkää toisen ja pakotettuaan toisen lähtemään vetää päälleen marttyyriuden kaavun.

Mal. 2:16. *Minä vihaan eroa (vihaan hylkäämistä), sanoo Herra, Israelin Jumala. Joka eroaa, tekee yhtä väärin kuin se, joka tahraa kätensä veriteolla, sanoo Herra Sebaot. Varokaa hylkäämistä vaimoanne! (Jumala rinnastaa puolison hylkäämisen murhaan.)*

1. Kor. 9:5. *Eikö meillä (Paavalilla ja Barnabaalla) olisi oikeutta ottaa matkoillemme mukaan vaimoa, uskonsisarta, niin kuin tekevät muut apostolit, Herran veljet ja Keefas (Pietari)?*

1. Kor. 7:12-13, 15. *Sitten sanon (Paavali) vielä, en Herran sanana vaan omanani: Jos jollakin veljellä on vaimo, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, miehen ei pidä jättää häntä. Ja jos uskovaalla naisella on aviomies, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, vaimon ei pidä jättää miestänsä. ... Mutta jos se puoliso, joka ei usko, tahtoo erota, niin erotkoon. Uskovaa veljeä tai sisarta ei tällaisessa tapauksessa sido mikään pakko. Jumala on kutsunut teidät elämään rauhassa.*

Pelastuminen on ihmiselle itselleen mahdotonta, joten Pietari joutui kysymään Jeesukselta, ovatko opetuslapsetkin tehneet turhaa työtä Jeesusta seuratessaan. Jeesuksen vastaus on nähtävä tämän Pietarin kysymyksen valossa.

Mitä tarkoittaa se, että saa jo tässä ajassa moninkertaisesti takaisin? Me muutamme helposti tämänkin Jeesuksen lauseen omaan korvasyyhyymme sopivaksi. Mieleeni kuitenkin tulee Liisi Jokirannan kertoma pariskunta, joka ruokki ja majoitti asunnottomia laitapuolen kulkijoita. Tämä pariskunta joutui kyllä luopumaan sellaisista ystävistään, jotka eivät tällaista seuraa hyväksyneet, mutta pariskunta sai moninkertaisesti takaisin näistä laitapuolen kulkijoista. Tällainen menettely on mahdollista, vain jos Jumala antaa siihen rakkauden ja armolahjan.